

EFS-III.433.33.2021

Kielce, dnia 01.12.2021 r.

POSTANOWIENIE
Zarządu Województwa Świętokrzyskiego
Nr 151/21
z dnia 1 grudnia 2021 roku

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w składzie:

- Andrzej Bętkowski – Marszałek Województwa Świętokrzyskiego
Renata Janik – Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
Marek Bogusławski – Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
Marek Jońca – Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego

na podstawie

- art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 144 oraz w zw. z art. 123, art. 124 § 1 i § 2, art. 125 § 1 i § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.)
- art. 60 pkt 6, art. 61 ust. 4 i 5 oraz art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 305 z późn. zm.)
- art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 818 z późn. zm.)
- art. 41 ust. 2 pkt 4 oraz 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1668 z późn. zm.)

po rozpoznaniu zażalenia (...) (NIP: (...), REGON: (...)) z siedzibą w (...) (...) z dnia (...) 2021 roku na Postanowienie Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 139/21 z dnia 22 września 2021 roku

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone Postanowienie Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 139/21 z dnia 22 września 2021 roku w sprawie sprostowania z urzędu oczywistej omyłki w Decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 102/21 z dnia 7 lipca 2021 roku.

Uzasadnienie

Zaskarżone Postanowienie zostało wydane w następującym stanie faktycznym i prawnym.

W dniu 7 lipca 2021 roku Zarząd Województwa Świętokrzyskiego pełniący funkcję Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 (dalej: IZ/Instytucja Zarządzająca/Organ) wydał Decyzję nr 102/21 (dalej: Decyzja), w której określił, że Beneficjent – (...) (NIP: (...), REGON: (...)) z siedzibą w (...) (...) (dalej: Beneficjent/Stowarzyszenie/Skarżący) jest zobowiązany zwrócić dotację w kwocie (...) zł, w tym środki Europejskiego Funduszu Społecznego w kwocie (...) zł i środki budżetu krajowego w kwocie (...) zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych, którą otrzymał na podstawie umowy o dofinansowanie projektu pod nazwą „(...)” nr (...), a która została wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem oraz z naruszeniem procedur wskazanych w art. 184 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych.

W sentencji Decyzji omyłkowo wpisano datę zawarcia umowy o dofinansowanie nr (...) (dalej: Umowa), której dotyczy kwota orzeczona do zwrotu, wskazując na dzień 28 marca 2017 roku, zamiast prawidłowo – 11 sierpnia 2017 roku. W związku z powyższym, działając na podstawie art. 113 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (dalej: k.p.a), Postanowieniem nr 139/21 z dnia 22 września 2021 roku (dalej: Postanowienie) Organ sprostował z urzędu oczywistą omyłkę w ten sposób, że w sentencji Decyzji, na stronie drugiej, w wierszu 3 (od dołu) sformułowanie „z dnia 28 marca 2017 roku” zastępuje się sformułowaniem „z dnia 11 sierpnia 2017 roku”.

Przedmiotowe Postanowienie zostało doręczone Stowarzyszeniu w dniu (...) 2021 roku. Beneficjent został pouczone o prawie do wniesienia zażalenia do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach (dalej: SKO) za pośrednictwem

Zarządu Województwa Świętokrzyskiego w terminie 7 dni od dnia doręczenia. Zażalenie, sporządzone w dniu (...) 2021 roku, zostało wniesione w dniu (...) 2021 roku (data wpływu do Kancelarii Urzędu Marszałkowskiego Województwa Świętokrzyskiego). Pismem z dnia (...) 2021 roku, zażalenie zostało przekazane do SKO, a następnie zwrócone do IZ celem rozpatrzenia zgodnie z właściwością (pismo z dnia (...) 2021 roku, data wpływu: (...) 2021 roku). Ponieważ błędne pouczenie nie może szkodzić stronie, która zastosowała się do tego pouczenia, zatem w przypadku wniesienia odwołania (zażalenia) do niewłaściwego organu, dotrzymanie terminu na wniesienie odwołania (zażalenia) liczy się z dniem wniesienia do organu niewłaściwego. Warunkiem skuteczności czynności procesowej, jaką jest wniesienie zażalenia, jest zachowanie ustawowego terminu. Art. 141 § 2 k.p.a. stanowi, że zażalenie wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia stronie, a gdy postanowienie zostało ogłoszone ustnie – od dnia jego ogłoszenia. Postanowienie Organu zostało doręczone Stronie w dniu (...) 2021 roku, zatem siedmiodniowy termin do wniesienia zażalenia upływał w dniu (...) 2021 roku. Zgodnie z art. 57 § 5 pkt 2 k.p.a., termin uważa się za zachowany, gdyż przed jego upływem pismo zostało nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 roku Prawo pocztowe (data nadania: (...) 2021 roku).

Właściwość instytucji zarządzającej do rozpatrzenia wniesionego zażalenia znajduje oparcie w przepisach działu IV ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (dalej: u.f.p.), która reguluje w sposób kompletny tryb postępowania w sprawie zwrotu środków z budżetu Unii Europejskiej. Zgodnie z orzecznictwem (Postanowienie NSA z dnia 19 maja 2016 roku, sygn. akt II GW 12/16; Postanowienie NSA z dnia 26 października 2018 roku, sygn. akt I GW 9/18; Postanowienia NSA z dnia 16 czerwca 2021 roku, sygn. akt I GW/21) pojęcie zwrotu środków należy interpretować szeroko jako wszystkie postępowania dotyczące zwrotu środków. Nie ogranicza się ono więc tylko do procedury odwoławczej w trybie art. 207 ust. 12a pkt 1 u.f.p., lecz reguluje również kwestie wpadkowe takie jak w rozpoznawanej sprawie (postępowanie w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki). Organy określone w art. 61 są właściwe do orzekania w odniesieniu do należności, o których mowa w art. 60 u.f.p. w pełnym zakresie.

Właściwość Zarządu Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucji Zarządzającej do rozpatrzenia przedmiotowej sprawy wynika z art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowych w perspektywie finansowej 2014-2020, gdzie wskazano, iż za prawidłową realizację programu operacyjnego odpowiada instytucja zarządzająca, którą jest odpowiednio zarząd

województwa. Ponadto, w świetle art. 41 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie województwa do zadań zarządu województwa należy w szczególności przygotowywanie projektów strategii rozwoju województwa, planu zagospodarowania przestrzennego i regionalnych programów operacyjnych oraz ich wykonywanie. Biorąc pod uwagę powyższe, Zarząd Województwa Świętokrzyskiego pełniący funkcję Instytucji Zarządzającej RPO WŚ na lata 2014-2020 jest organem właściwym do rozpoznania zażalenia w przedmiotowej sprawie.

W zakresie wymogów formalnych zażalenia odpowiednie zastosowanie ma art. 128 k.p.a. w zw. z art. 144 k.p.a., zgodnie z którym zażalenie nie wymaga szczegółowego uzasadnienia. Wystarczy, jeżeli wynika z niego, że strona nie jest zadowolona z wydanego postanowienia. W przedmiotowej sprawie, w zażaleniu Beneficjent zarzucił naruszenie art. 113 § 1 k.p.a poprzez błędne zastosowanie i sprostowanie treści Decyzji, która według Stowarzyszenia nie stanowi oczywistej omyłki pisarskiej oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego Postanowienia w całości. W zakresie dopuszczalności zażalenia, Organ stwierdza, że zgodnie z art. 113 § 3 k.p.a. w zw. z art. 141 k.p.a. na postanowienie w sprawie sprostowania oczywistej omyłki Stronie przysługiwało zażalenie. Jak wykazał również Organ powyżej zażalenie zostało również wniesione w terminie.

Mając na względzie wymogi ustawowe, Organ stwierdza, że zaskarżone Postanowienie spełnia minimalne wymogi wskazane w art. 124 § 1 i 2 k.p.a. Ponadto, stosownie do art. 125 § 1 k.p.a. Postanowienie zostało doręczone Stronie na piśmie. Odnosząc się natomiast do poszczególnych merytorycznych zarzutów Skarżącego, Organ dokonał analizy sprawy w kontekście „oczywistości omyłki” podlegającej sprostowaniu w trybie art. 113 § 1 k.p.a. O kwantyfikowaniu błędu jako "oczywistego" przekonać się można, poddając analizie stan faktyczny i prawny sprawy, w której zapadło orzeczenie organu dotknięte takim błędem. Przedmiotem sprostowania nie mogą być zatem mylne ustalenia faktyczne organu lub mylne zastosowanie przepisu. W tym zakresie, z całości materiału dowodowego zgromadzonego w toku prowadzonego postępowania administracyjnego w sprawie orzeczenia obowiązku zwrotu dofinansowania wykorzystanego z naruszeniem procedur i niezgodnie z przeznaczeniem w związku z realizacją umowy o dofinansowanie (dalej: Umowa) projektu pn. „(...)” nr (...), a w szczególności z treści samej Umowy jednoznacznie wynika, że została ona zawarta w dniu 11 sierpnia 2017 roku, a nie 28 marca 2017 roku. IZ zwraca uwagę, że Stowarzyszenie łączyła z Organem jedna umowa o dofinansowanie projektu pod wskazaną nazwą (...) i o wskazanym numerze (...), którą zawarto 11 sierpnia 2017 roku, a nie jak omyłkowo podano w sentencji Decyzji – w dniu 28 marca 2017 roku. Beneficjent, otrzymując Decyzję, był zatem w stanie bez żadnych

trudności zidentyfikować zarówno umowę o dofinansowanie jak i projekt, którego dotyczy kwota orzeczona do zwrotu.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Organu, prostowana omyłka nosiła znamiona oczywistej omyłki, o której mowa w art. 113 § 1 k.p.a., dlatego należało ją sprostować z urzędu. Jak wynika bowiem z powyższego przepisu, organ administracji publicznej może z urzędu lub na żądanie strony prostować w drodze postanowienia błędy pisarskie i rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w wydanych przez ten organ decyzjach. Sprostowanie nie może wykraczać poza granice określone art. 113 § 1 k.p.a., a przyjęta w nim klasyfikacja wadliwości jest wyczerpująca. Te wady decyzji charakteryzuje przy tym ich oczywistość, stanowiąca równocześnie normy dopuszczalności sprostowania. Tym samym, sprostowanie nie może prowadzić do zmiany merytorycznej orzeczenia, ani też do zmiany istotnych ustaleń faktycznych sprawy. Oczywistość błędu pisarskiego, rachunkowego czy też innego wynikać powinna bądź z natury samego błędu, bądź z porównania rozstrzygnięcia z uzasadnieniem, z treścią wniosku czy też innymi okolicznościami. W tym zakresie, podkreślenia wymaga fakt, że elementem składowym decyzji stosownie do art. 107 k.p.a. jest zarówno rozstrzygnięcie jak i uzasadnienie faktyczne i prawne, bowiem dopiero łącznie sentencja decyzji i jej uzasadnienie stanowią decyzję. Przenosząc rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, z treści uzasadnienia Decyzji jednoznacznie wynika, iż dotyczy ona zwrotu dotacji otrzymanej na podstawie umowy o dofinansowanie projektu pn. „(...)” nr (...) zawartej w dniu 11 sierpnia 2017 roku, a nie 28 marca 2017 roku. W uzasadnieniu Decyzji kilkakrotnie wskazano bowiem, że kwota określona do zwrotu dotyczy nieprawidłowo zrealizowanej Umowy z dnia 11 sierpnia 2017 roku (str. ...). W żadnym miejscu uzasadnienia Organ nie wskazywał dnia 28 marca 2017 roku jako daty zawarcia ww. Umowy, co tym bardziej świadczy o oczywistości omyłki w sentencji Decyzji.

Tym samym, prostowana omyłka, wbrew twierdzeniom Strony, nie powoduje merytorycznej zmiany wydanej Decyzji, a także nie modyfikuje stanu faktycznego ustalonego w sprawie. Stan faktyczny ustalony w sprawie orzeczenia zwrotu dofinansowania, a opisany szczegółowo w uzasadnieniu Decyzji, jednoznacznie wskazuje, że Umowa została zawarta w dniu 11 sierpnia 2017 roku, a prostowana omyłka w żaden sposób go nie modyfikuje. Błąd organu polegał jedynie na niewłaściwym przytoczeniu w sentencji Decyzji daty zawarcia umowy o dofinansowanie, nie zaś na błędnym ustaleniu stanu faktycznego. Data zawarcia wynika bowiem z rzeczowej Umowy. Podkreślenia wymaga również fakt, że błąd w sentencji decyzji dotyczył tylko i wyłącznie daty zawarcia Umowy, natomiast jej pozostałe elementy identyfikujące (tj. numer i tytuł projektu) zostały wskazane prawidłowo.

Co więcej, jak wskazuje Stowarzyszenie w zażaleniu, powołując się na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 października 2017 roku (sygn. akt II OSK 2530/16) „oczywistość danej nieprawidłowości wynika z jej natury lub z porównania wady z innymi okolicznościami, które nie budzą wątpliwości”. Wszystkie te nieprawidłowości muszą mieć zatem charakter oczywisty, niebudzący wątpliwości, bezsporny i pewny. W przedmiotowej sprawie, okolicznością bezsporną i niebudzącą żadnych wątpliwości jest fakt, że Umowa została zawarta w dniu 11 sierpnia 2017 roku, o czym świadczy treść Umowy znajdującej się w aktach sprawy. Ponadto, w prowadzonym postępowaniu administracyjnym we wszystkich pismach kierowanych do Beneficjenta, Organ wskazywał, że „postępowanie toczy się w sprawie orzeczenia obowiązku zwrotu dofinansowania ze środków europejskich i budżetu państwa wykorzystanego z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184 UFP, w związku z realizacją umowy o dofinansowanie projektu: „(...)” nr (...) zawartej w dniu 11 sierpnia 2017 roku w ramach RPO WŚ na lata 2014 - 2020”, o czym świadczą pisma z dnia (...).2020 r., (...).2020 r., (...).2020 r., (...).2021 r., (...).2021 r., (...).2021 r., (...).2021 r., (...).2021 r., (...).2021 r., a także postanowienia Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 107/21 z dnia 21.04.2021 r. oraz nr 117/21 z dnia 26.05.2021 r. Z całości materiału dowodowego, a przede wszystkim z samej Umowy oraz pism Organu, jednoznacznie i wyraźnie wynika zatem, że Umowa została zawarta w dniu 11 sierpnia 2017 roku. Tym samym, wbrew twierdzeniom Strony, sprostowanie nie wpływało na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy ani nie modyfikowało stanu faktycznego ustalonego w sprawie, gdyż określona w Decyzji kwota do zwrotu dotyczy nieprawidłowo zrealizowanej Umowy z dnia 11 sierpnia 2017 roku, co wynika wprost z uzasadnienia Decyzji, a także ze zgromadzonego materiału dowodowego w prowadzonym postępowaniu administracyjnym.

W świetle powyższego Zarząd Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 orzeka jak w sentencji.

Pouczenie

Postanowienie jest ostateczne w administracyjnym toku instancji. Na niniejsze postanowienie służy stronie prawo wniesienia **skargi** do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Kielcach. Skargę wnosi się za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszego postanowienia.

**MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO**

ANDRZEJ BĘTKOWSKI

Postanowienie otrzymują:

- 1) (...) (1 egzemplarz)
- 2) a/a (2 egzemplarze)